

περιλάβη Βουλγαρία μεγαλυνομένην, θά περιέχη
 όμως Ἑλλάδα ἰσχυράν, ἰσχυροτάτην.

ΘΡΑΚΙΚΟΣ

ΟΙ ΣΕΡΡΕΣ

(Ἀπὸ γράμμα ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἰππικοῦ)

Σέρραι 11 Φεβ. 1913

«... Εὐρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ 1ης 9)βρίου (3 ἴλαι τοῦ 3ου Ἰππικοῦ) πρὸ ἡμῶν εἶχαν καταλάβει τὰς Σέρρας οἱ Βούλγαροι, οἵτινες καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἐνταῦθα εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν συμποσούμενοι. Σεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις, μήπως δὲν γνωρίζετε τί ἐστὶ Σέρραι, Δράμα καὶ Καβάλλα; μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη γιγνομένη Ἑλληνικὴ θά μείνη αὐτὴ ποῦ εἶνε, ἐὰν τὰ ἄνω τέρω μέρη δὲν γίνουν Ἑλληνικά; γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐξαγωγή τῶν καπνῶν μόνον ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 50 καὶ ἄνω ἑκατομμυρίων; καὶ ὅτι πλὴν τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος καπνῶν, παράγουν καὶ σιτηρὰ καὶ βάμβακας καί, καί, καί; Γνωρίζουν ὅτι ὅλα κατοικοῦνται ἀπὸ ἀμιγῆ Ἑλληνισμόν, ὅστις ἔχει νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάνδεινα ἀπὸ τοὺς περιφήμους Βουλγάρους καὶ θά ἐκβουλγαρισθοῦν οἱ πλεῖστοι ἐξ αἰτίας πιέσεων ἃς θά ὑφίστανται; Ἀπὸ τῶρα ἤρχισαν εἰς τὰ χωρία νὰ κλείνουν τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀνοίγουν τοιαῦτα Βουλγαρικά, ἐξαναγκάζοντες διὰ βιαιοπραγιῶν τοὺς κατοίκους νὰ κάμνουν τὰς ἐρέξεις των. Ἐάν πρόκειται νὰ μείνωμεν μόνον μὲ τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ νὰ χυθῆ τόσον αἷμα καὶ γρῆμα, ἀλλοίμονον!»

Ὁ ἴδιος

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΔΗ

Ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν «Ἀπάντων» τοῦ ἀληθμονήτου Μαβίδη, παρακαλεῖ ὅσους ἔχουν γράμματά του νὰ τῆς τὰ στείλουν στὰ γράφειά του Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου (4 Λέκκ) γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν ἐπὶ τὴν ἔκδοσιν. Τὰ γράμματα αὐτὰ θά ἀντιγραφθοῦν καὶ θά ἐπιτραφοῦν ἀμέσως.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Μαρτζώκη εἶναι καὶ τὸ τέλος τῆς Ἑφτανησιακῆς Σκολῆς. Ὑστερ' ἀπ' τὸ Μαρκορᾶ καὶ τὸ Μαβίδη αὐτός. Γιὰ τὸ δεύτερο δὲν μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε καθαρά. Στὴν τεχνοτροπία του ὁ Μαβίδης δὲ μᾶς θυμίζει οὔτε τὸ Σολωμό, οὔτε κανέναν ἄλλο τῆς Σκολῆς αὐτῆς. Ἴσως ἐπὶ τὴν ἡμερίαν τῆς σκέψης του μόνον καὶ ἐπὶ τὴν γλώσσᾳ. Ὁ Μαρτζώκης ὅμως εἶταν ὁ ἀποκλειστικὸς μαθητὴς τοῦ Μαντζόνι καὶ τοῦ Παρίνι γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ ὁ δάσκαλος τῆς Σκολῆς αὐτῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Πόσῃ ἐπίδρασιν εἶχε τῶρα ἐπὶ τὴν ὑστερὴν μας ποιητικὴν περίοδον εἶναι πολὺ γνωστὸ. Φτάνει νὰ δεῖ κανένας πῶς ἔξω ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Συμβολικῆς Ποίησης καὶ ὅσοι ἄλλοι προτίμησαν τὸν Κλασικισμό δὲν ἀκολούθησαν τίς ἀρχές του. Αὐτὸ μᾶς κάνει ὅμως νὰ τὸν τιμῶμε περισσότερο, γιὰ τὴν μέσᾳ ἐπὶ τὴν τὴν ἀντίδρασιν κατῶρθως νὰ κρατήσῃ τὸν ἀτομισμὸν τοῦ ἀκαίριου καὶ νὰ μᾶς δείξῃ σὲ ὅλα σκεδὸν τὰ ἔργα του τὸν ἴδιον ἀνθρωπο καὶ τὸν ἴδιο ποιητὴ. Τὸ αἶσθημά του πολὺ τρυφερό, ὅσο καὶ ἡ σκέψις του βαθεῖα κάποτε, ρυθμισμένη ἐπὶ τὴν μουσικὴν τὴν κάπως μονότονον καὶ κούραστικὴν τοῦ Ἰταλικῆς μέτρου, μᾶς τὸν παρουσιάζει σήμερον ἂν ἔχῃ ποιητὴ πολὺ μεγάλο, τεχνίτη εὐσυνείδητο καὶ δυνατὸ πάντα, δουλευτὴ ποῦ ἡ ἀνάγκη τῆς τεχνικῆς λεπτομέρειας δὲν τὸν ἐμπόδιζε διόλου ἐπὶ τὴν φυσικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Ἄν μάλιστα μπορεῖ νὰ συζητηθῆ σοβαρὰ τὸ πόσον ἡ μορφὴ σκλαβώνει τὴν ἰδέαν, χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξιν, πρέπει νὰ ποῦμε πῶς ἡ προσπάθεια ποῦ βάζει ὁ ποιητὴς γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ αἶσθημά του ἢ τὴν σκέψιν του μέσα ἐπὶ τὸ πλαίσιον τῆς φόρμας καὶ νὰ τὴν ἐναρμονίσῃ σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμὸν καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ μέτρου, ὅχι μόνον δὲν τὸν σκλαβώνει, ὅχι μόνον δὲν τὸν περιορίζει, ἀλλὰ τὸν ἀναγκάζει νὰ προσέξῃ περισσότερο ἐπὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξωτερικεύσεώς του. Ἡ ῥίμα ἔξω ἀπὸ τ' ὅτι δίνει ἐπὶ τὸ τραγούδι κάποιον τόνον ποῦ μπορεῖ νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν ἀπαίτησιν τῆς αἰσθητικῆς ἡδονῆς, καθὼς τὸ allegro ἐπὶ τὴν μουσικὴν, δὲν ἀναγκάζει τὸν ποιητὴ νὰ πεῖ κάτι πρὸς τὸν ἴδιον ποῦ ἤθελε, καθὼς ὑποστηρίζουν, ἀλλὰ κάτι περισσότερο ἴσως. Καὶ ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ τὰ πεῖ ὁ καθένας χωρὶς ὅμως νὰ καταδικάζει, καθὼς ὁ Μαρτζώκης, ἐκείνους ποῦ ἔγραψαν σ' ἐλεύτερον μέτρον γιὰ τὴν ἂν ὁ φορμίστας, ἂν πλαστικῶς ποιητὴς εἶναι ἀναγκασμένος μέσ' ἐπὶ τὸ προσδιορισμένον καλοῦπι τοῦ σονέτου λόγου χάριν νὰ χύσῃ τὴν ἰδέαν του, ὁ δεύτερος εἶναι ἀναγκασμένος μέσ' ἐπὶ τὸ ἐλεύτερον μέτρον νὰ πλάσῃ δικούς του ρυθμούς, δική του μουσικὴν καὶ τὸ δυ-

σκολώτερο την εσωτερική αρμονία του στίχου που θα του δώσει τη συνοχή που θα τον ξεχωρίζει από την πρόζα· γιατί πολλοί από τους νεοκλασσικούς έτόλμησαν να πούν πως το ελεύτερο μέτρο και ή πρόζα δέ διαφέρουν.

Ο Μαρτζώκης εΐταν ποιητής. Θένε να πούν πως εΐταν κλασσικός και πως γι' αυτό δέ στάθηκε στην έποχή μας. Χωρίς να εξετάσει κανένας αν στα τραγούδια του υπάρχει ο θρίαμβος της ζωής, ή γαλήνη, τὸ φῶς και ή απόλυτη υγεία που θα δικαιολογούσε τὸν τίτλο του κλασσικού, βλέπει κανένας ευκολώτερα την ἀλήθεια και τὸ καθρέφτισμα της ζωής του μέσα στο έργο του, της ζωής του που τὸν έκανε ἄνθρωπο ἄξιο σεβασμοῦ για τὸ μαρτυρικό του φωτοστέφανο και ποιητὴ συμπαθητικό για τὴν δδύνη του. Αὐτή είναι ή μόνη ἀλήθεια.

Εΐναι άτομιστής. Κάθε τραγούδι του είναι κ' ένα κομμάτι απ' τὴ ζωή του. Σε πολλά σημεΐα σέ κάνει να σταματάς. Βλέπεις τὸν ἄνθρωπο που και αν είναι σκλαβωμένος από τις ἀλυσίδες της ἀνάγκης και από τὴ θέληση του Πεπρωμένου του, δέν ξεσπᾶ στο κουραστικό παράπονο ενός στυγνοῦ πεσοιμισμού, καθώς ο Leopardi που τόσον εθάμαζε, μᾶ με θάρρος και αὐτοπεπὸθηση κοιτάζει στο μέλλον, γεμάτος από τὸ μίσος που του γεννᾶ ή ἀναξιοπάθειά του και με τὴν ἐλπίδα πως θα φτάσει νικητής στο τέλος του δρόμου του. Και κεί ακόμα που εΐναι ἀντικειμενικός φέρνει τὴ σφραγίδα του style του. Ἀπὸ τις «Ballades», τὰ πρώτα του ποιητικά έργα, ως τὸ τελευταίο του «Παγκόσμιο Τραγούδι» δέ δυσκολεύεται κανένας να γνωρίσει τὸν ἴδιο ποιητὴ. Εΐναι πολὺ δύσκολο να μορφώσει κανένας ένα χαρακτήρα στο έργο του καθώς ο Μαρτζώκης. Μ' αὐτὸ δέ θέλω να πῶ πως εκείνοι που σέ διάφορες εποχές ἄλλαξαν και τεχνουργία πρέπει να κατηγορηθοῦν τόσο, ὅσον ο Μαρτζώκης να ἐπαινεθεΐ για τὸ ἀντίθετο. Ἡ Ζωή μας έχει τόσες μορφές που σήμερα δέν μπορεί ναχει ένας ποιητής τις ἴδιες ἰδέες και τὰ ἴδια συναισθήματα με κείνα που είχε χτές και με κείνα που θάχει αύριο. Ἄν ο Whitmann που τὰ τραγούδια του είναι ο διθύραμβος της ζωής και τὸ ξεχειλίσμα της χαρᾶς ἔγραφε ένα τραγούδι σκοτεινό, βαρὺ και πεσοιμιστικό, δέ θα πεί πως τῶκανε από ἀνευλικρίνεια. Κάθε εποχή περνᾶ και ἀφήνει τὸ σημάδι της και σέ κάθε εποχή θα γράψει ο ποιητής κάτι με τὴν ἐπίδρασή της στην καρδιά και στο νοῦ του. Και κάθε ἄνομιο τραγούδι θ' ἀντιπροσωπεύει κ' ένα μέρος απ' τὴ ζωή του, που ἄλλαξε πολλοὺς δρόμους ὡς που να βρεΐ τὸν ὑστερνό της. Και αν ο Μαρτζώκης σέ ὅλο τὸ έργο του είναι ο ἴδιος, αὐτὸ σημαίνει πως ή Ζωή γι' αὐτὸν ποτὲ δέν ἄλλαξε ἄλλη ὄψη

ἀπὸ τὴν ὄψη της δυστυχίας. Ἡ ζωή του εΐταν μιᾶ τραγωδία. Ἀληθινὸς τροβαδούρος κατώρθωσε να ζεΐ με τὴν ἡδονή του πόνου του και με τὴν εὐχαρίστηση πως ή δυστυχία του είναι μιᾶ θυσία στο βωμὸ της Τέχνης. Ὅσοι θελήσαν να πούν πως τὸ έργο του δέν εΐνε σύγχρονο και οί ἀρχές του ἀσυβίδαστες με τὴν καινούρια Τέχνη, δέν έχουν κανένα λόγο να πιστεύουν γι' αὐτὸ πως δέν εΐταν και καλὸς ποιητής. Μπορεΐ να κάνει κανένας τὸν παραλληλισμὸ και να πεί πως πρέπει ναχουμε ένα λόγο θαυμασμοῦ περισσότερο για ένα δεκαδέντε ποιητὴ και πως μπορούμε να τιμοῦμε ἴσα τὸν Δίσχυλο που σέ μιᾶν εποχή πνευματικής ὑπερέντασης, ὅπως της ἀρχαίας Ἑλληνικής, ἔγραψε ένα ἀριστοῦργημα, και έναν ποιητὴ της Ρωμαϊκής παρακμής που έχοντας να διαλύσει τὸ σκοτάδι της πρόληψης και να συντρίψει τὰ συστήματα της ψεύτικης ἠθικής και μεταφυσικής και τις ἀλυσίδες του βάρβαρου πολιτισμοῦ και της τυραννίας, ἔγραψεν ένα έργο αν ἔχει τέλειο, καλό. Ὁ Μαρτζώκης δέν είχε ἔννοεΐται να παλέψει με τίποτε απ' αὐτά. Εΐχε ὅμως ν' ἀγωνιστεΐ μέσα στην ἀτμόσφαιρα, τὴν τόσο πνιχτική γι' αὐτὸν ποῦχε δημιουργήσει ή νέα Σκολή, για να δείξει με ἀντίθετες τέλεια ἀρχές μιᾶ ὑπόσταση πνευματική. Δέν τὸ κατώρθωσε ἴσως. Πάντα ὅμως δέν ἐπέρασε και μέσ' στην ἀδιαφορία, γιατί οί ὄπαδοι και οί θαυμαστές του αν και πολὺ λίγοι είναι πολὺ φανατικοὶ και ἀφροσιωμένοι. Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ «Σονέτα» και τὰ «Βάρβαρα Τραγούδια» του θα ζήσουν και θα μείνουν στην Ἑλληνική γραμματολογία γιατί εΐναι έργα μεγαλόπνοα και δυνατά.

Ὁ σκεπτικισμὸς του Μαρτζώκη είναι κάπως ὡμὸς και γι' αὐτὸ τὸν βρίσκει κανένας πλέον ἄδρḡ στα έργα που ξεφεύγοντας τὰ δεσμὰ της δδύνης, ζητᾶ στην ἀκύμαντη θάλασσα του ἀγνώστου και του ἀπέριου κάποιο φῶς, κάποια χαρά, κάποιον κόσμο, σὺν ἀποκάλυψη για κείνους που ἔπρεπε να εΐναι τόσο δυστυχισμένοι στη ζωή, καθώς εκείνος για να τὸν μαντέψουν και να τὸν ἀναζητήσουν εκεί. Δέν πρέπει ναναί ἀτομιστής ο ποιητής για ναναί μεγάλος. Κ' ἔπειτα ἀτομιστής δέν είναι μόνο εκείνος που γράφει τὴ ζωή του. Και ο ἀντικειμενικός εκείνος ποιητής που γράφοντας για κάτι ἐξωτερικό ἐκδηλώνει μιᾶ σκέψη δική του και ξεκινώντας από ένα αίσδηποτε σημείο κατορθώνει να ξεχώσει μιᾶ πλημμύρα απ' τὴν ψυχή του και από τὸν ἑαυτὸ του, μπορεί να ὀνομαστεΐ ἀτομιστής. Ἄν χρειάζεται ἐξήγηση γι' αὐτὸ δέν έχει παρὰ να σημειώσει κανένας πως πολλοὶ από τὸς ἥρωες του Σαίξπηρ δέν εΐναι ἄλλοι ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ἄν και ο Μαρτζώκης εΐταν ἀτομιστής θέλω να πῶ μ' αὐτὸ πως και μέσ' στα λί-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνηρημένη χρονιάτικη: Γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12.50.—Γιά τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρίμηνες συνηρημένες (δρ τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συνηρημητὴς ἂ δὲν προπλερώσει τὴν συνηρημὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περσομένην φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

γα τοῦ ἀντικειμενικῶς τραγούδια, τὸν ξεχωρίζει κανένας κατὼς σ' ἄλλα. Ἰδιαίτερα πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἀπὸ τὰ ποιήματά του τὴν «Τιτανομαχία», τὴ «Μαγδαληνή» καὶ κείνο ποῦ ἔχει γράψει στὰ παιδιὰ του, ποῦ ἐνῶ τόσο ἐλάτρευε ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τὰ δεῖ πρὶν πεθάνει, γιατί τὴ στιγμή ποῦ αὐτὸς ἐπλήρωνε τὸν ὕστερό του φόρο στὸ Πεπρωμένο, ἐκεῖνα ἐξεπλήρωναν τὴν ἐρῆ τους ὑποχρέωση στὴν Πατρίδα.

Καὶ πέθανε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ νοσοκομείου ὁ μάρτυρας αὐτὸς τῆς ζωῆς καὶ οἱ λίγοι φίλοι του ποῦ τὸν συνώδεψαν ὡς στὸν τάφο εἶχαν στὴν ψυχὴ τους τὸ βῆρος μιᾶς ἀληθινῆς λύπης ποῦ ἀλάφρωνε ὁμως ἡ ἐλπίδα τοῦ ἀπάντεχου ἐρχομοῦ τῆς γαλήνης, γιατί κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθεῖ πῶς ὁ θάνατός του δὲν εἶταν ἡ πιὸ μεγάλη του εὐτυχία!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιέψουμε μιὰ εὐσεβὴ εἰκόνα, τὸν «Ἐθνικὸ μας Ἕμνο», ποῦ μᾶς τὴν ἔστειλε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὁ κ. Θεόδωρος Τρικογλιθῆς, σπουδαστὴς τῆς καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴν εἰκόνα του τὴν ἐμπνεύσθηκε ὁ κ. Τρικογλιθῆς ἀπὸ τίς δύο πρῶτες στρόφες τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ἕμνου,

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ

Τὸ Ὁδεῖο Λότνερ ἐργάζεται ἀντιστοχολαστικά, σοβαρά, τίμια, δίχως κλίκες καὶ ραδιουργίες καὶ ρεκλάμες, δίχως φαβορίτες καὶ φαβορίτους, καὶ μὲ «ὑπὸ εὐμένειαν» καὶ «ὑπὸ δυσμένειαν», εἶναι μ' ἄλλα λόγια Ὁδεῖο καὶ ὄχι **Ραδιουργεῖο**, ὅπως τιλοφορήθηκε κάπιο ἄλλο μουσικὸ ἴδρυμα, ποῦ κάτου ἀπὸ τὰ ταβάνια του ἐργιάζει καὶ μαινεται ἡ σπιουנית καὶ ἀλληλοφάγωμα. Ἡ κ. Αἶνα φὸν Λότνερ, ἡ φημισμένη πιανίστρα, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, καὶ ὁ κ. Κλεάνθης Ζάνος, ὁ προστάτης κάθε καλοῦ στὸν τόπο μας, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀγωνίζονται δέκα χρόνια τώρα νὰ ἐξυψώσουνε σὲ ἀληθινὰ μουσικὸ σχολεῖο τὸ Ὁδεῖο τῆς ὁδοῦ Φειδία, καὶ τὸ καταφέρανε. Καὶ μιὰ ἀπόδειξη τρανὴ, ἡ «Μουσικὴ ἄσκηση» τῆς περασμένης Κυριακῆς, ὅπου μαθητὲς καὶ μαθήτριες τοῦ Ὁδεῖου ἔχτελέσανε, μέσα στὴ γιομάτη ἀπὸ κόσμο διαλεχτὸ σάλα του, στὸ πιάνο, στὸ βιολί καὶ στὸ βιολοντσέλλο, δύσκολα κομμάτια ἀπὸ τὸν Tschaikowsky, τὸ Haydn, τὸν Beethoven, τὸ Chopin, τὸν Goltermann τὸν Brahms, τὸ Mendelssohn κλπ. Ξεχωριστὰ ἄρесе κ' ἐνθουσίασε τὸ «Ave Maria» τοῦ Gounod ποῦ τραγουδήθηκε ἀπὸ τίς Δες Εὐτυχία Χάγερ καὶ Αἰλὴ Μάισερ καὶ ἀπὸ τὸν κ. Δ. Παπᾶ.

Τὸ Ὁδεῖο Λότνερ ἔχει καταργήσει τίς ἐξετάσεις. Ἀντὶ αὐτές, ἔχει τίς δημόσιες συναυλίες του, σὰν τῆς περασμένης Κυριακῆς, ὅπου τὴ δουλειά του τὴν παρουσιάζει κάθε λίγο καὶ λιγάκι στὴν κρίση τοῦ κοινοῦ. Μὰ καὶ κάθε μέρα, σὲ κάθε μάθημα, μήπως δὲ γίνεται κ' ἐξέταση; Ἡ κ. Λότνερ διευτύνει οὐσιαστικά, ὄχι τυπικά, τὸ Ὁδεῖο τῆς. Παρακολουθεῖ μὲ μητρικὴ στοργὴ τὴν πρόοδο κάθε μαθήτριας καὶ κάθε μαθητῆ τῆς καὶ ξέρει τί ἀξίζει καὶ τί ζυγίζει ὁ καθένας τους. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν εἶναι διευθύντρια γιὰ τὰ μάτια, καὶ γιὰ ρεκλάμα, γιὰ νὰ τραβάει τετράπαχους μιστοὺς καὶ γιὰ νὰ προσκυνιέται δουρικὰ ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς. Οἱ χαρακτήρες μέσα στὸ Ὁδεῖο τῆς δὲν ἐξαχρειώνονται: τὸ ἐναντίο, διορθώνονται οἱ χαρακτήρες ἐκεῖ μέσα. Δὲ μαθαίνουνε μοναχὰ μουσικὴ τὰ παιδιὰ σας στὸ Ὁδεῖο τῆς, παιδαγωγοῦνται κιόλας, ἀνθρωπίζονται. Ἐπειτα συλλογιστεῖτε καὶ τᾶλλο: ἓνα εἰπλωμα τοῦ Ὁδεῖου τῆς ἔχει πέραση καὶ ὄξω, στὴν Εὐρώπη, γιατί ἡ ὑπογραφή «Αἶνα φὸν Λότνερ» εἶναι γνωστὴ σ' ὅλους τοὺς μουσικοὺς κύκλους καὶ σ' ὅλες τίς μουσικὲς Ἀκαδημίες, καὶ ὄχι μοναχὰ στοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους τῆς Ἀθήνας.

Γιομάτος ἐνθουσιασμοῦ ἔφυγα τὴν περασμένη Κυριακὴ ἀπὸ τὴ «Μουσικὴ ἄσκηση» τοῦ Ὁδεῖου Λότ-